

Szenvedély

Spydermannel, a váll-lapos Farkasemberrel és a pedofil Lolítával – aki valójában több ezer éves, és óvodásokat ront meg, szemében, nyelve alatt gyémántokat és aktív szenet rejtegetve – a ma Grbavicának nevezett városrészen keresztül száguldunk lila, azbesztből összetákoltsz gigászi teherautómon. Az egymás hegyére-hátára épített, csillogó-villogó épületeket bámulom, mintha először látnám őket. (A kamiont Godzilla működteti, ott, ahol a motorháznak kellene lennie.)

– Imádom ezt a műanyag várost – vetem oda kedvenc Farkasember barátomnak. – Legszívesebben én is teljes egészében, kívül-belül műanyagból szeretnék lenni, mint Andy Warhol, vagy ezek a partizánnak álcázott, önmagukat kínálgató, heroinfüggő szex-rabszolgák a kirakatok előtt.

A Farkasember egy szempillantásnyit hallgat, majd mosolyogva megkérdi, milyen új szintetikus kínai drogot szedek, és hozzáteszi, hogy nem szeretem eléggé a szüleimet.

Hisztériás rohamot kapok, azt mondom neki, vasbetonból van az agya, mikor megállít bennünket egy hatmellű nő.

– Ide az igazolványukkal, a betegbiztosításukkal, a munkakönyvükkel, a jogosítványukkal, az útlevelükkel és a HIV-tesztjükkel! Ez náci kollaboráns zóna, nem léphetnek be ide csak úgy.

Spyderman, noha tudom, hogy óriási erőfeszítésbe kerül, a teherautó tetején terem, dupla szaltót vet, falra mászik, próbálja elkápráztatni az ellenőrt, persze hiába.

Felmorranok, mire Godzilla kiszáll a zölden füstölő motorházból, és bekapja a nő egyik mellbimbóját. A nő ettől csak még morcosabbá válik. Godzilla megpróbálja egyszerűen felültetni a tömbházak egyikének tetejére, de nem sikerül neki, nincs ereje, majd fenyegető morgásba kezd, a fogait csattogtatja, de ez sem válik be. A hatmellű előveszi a walkie-talkie-ját, jelezve, hogy mindjárt értesíti a feljebbvalóit. Elhessegetem az időközben a fejemre szállt gép-énekesmadarat – sosem fogom megtudni,

vajon csalogány volt-e – nem érték sem az állat-, sem a növényvilághoz, és félek is tőlük. A madár az madár, a fa az fa, számomra ennyi bőven elég, több nem is kell. Hiszem, hogy az ellenőr vörös papírrózsákat szeretne, elsírná magát láttukra, hisz ilyen biztos még úgysem kapott senkitől, de az én kertemben – melynek földjétől különben is viszolygok, mert utálok bepiszkolni a kezem – csak fehér papírrózsák virágzanak. Ezért a hatmellű bal szemébe nyomok egy szépen csiszolt smaragd ékkövet. A nővéremtől loptam, amikor éppen egy nagyon fontos vizsgája volt.

Ezek után zavartalanul behajthatunk.

Továbbra is a nővérem jár az eszemben. Mindketten a Művészeti Akadémiára jártunk, én zen meditációs, interaktív globalizációs keménypornó szakra, ő digitális, manga-profilú paranoid PR-tanszékre. Igaz, ő be is fejezte, sőt internetes travesztiából és posztmodern fistingből le is doktorált, utólag még sikerrel beírta a telepatikus flagellációt is, pedig sokszoros túljelentkezés volt. Én nem mertem volna, rosszabb volt a középiskolai átlagom, mint az övé.

Lolita egész úton puszilgat, cirógat, fogdos bennünket, gyakran egészen nyakatekert pózokban, pedig sem önmagának, sem nekünk semmi örömet nem okoz vele. Kényszeredetten mosolygunk, meghagyjuk abban a hitben, hogy ellenállhatatlan. Nem akarjuk megfosztani utolsó, szikrányi önbecsülésétől.

A Farkasember hosszas fejtegetésbe kezd a legutóbb látott színházi előadásról, pedig tudom, senki nem ül mellé az előadásokon, mindenkit taszít a külseje, kakukktójás, és ezt ő is tudja, de egyelőre még elviseli. Baromságokat dumál, hiszen ugyanolyan primitív maradt, mint amilyen mindig is volt, hiába rágta át magát Artaud-n, Grotowskin, Brookon, Jan Kotton, Sztanyiszlavszkijen, Brechten, Peter Szondin, valamint egész seregnyi kortárs teoretikuson, nem sok foganatja lett. Persze azért bólogatunk, pedig égnek áll a hajunk a hülyeségektől, amiket összehord. De mikor egy merész kanyarral rátér a dada pionírjaira, összevetve a brit pop-art-szenzibilitással, az absztrakt expresszionizmus ideológiai hátterére is kitérve, nem beszélve Liotard-ról, már nem bírom tovább, belökök egy CD-t a beépített műszaki kutyübe, és azonnal ordíttatni kezdem a dance-stílussá lebutított elektronikus zenét. A Farkasember erre sértődötten elhallgat.

Spyderman kiszáll, mondván, meg kell ölnie valakit, ez a mellékkeregete, amióta kijelentkezett a munkaközvetítőtől, és beállt felszolgálónak egy pizzériának álcázott ópiumbarlangba.

„Hiába, szegény túl korán kezdett Csáthot olvasni népmesék helyett” – gondolom, és valóban szájalmas, ahogy csontváz-soványan botorkál végig a zóna egyik mellékutcájában. Pedig képregénybe való igazi hős, onnan

lépett le, akárcsak én, hogy úgymond megőrizzük a személyi integritásunkat, és azt hiszem, ezt egyikünk sem heverte ki soha. De hát Lolita is csoportterápiára jár, hiába titkolja, tudom. Azt hiszem, kevesen tudnák józan ésszel elviselni a gyakran előre determinált, szigorú korlátok közé szorított szabadságot, ha időről időre nem ütnék ki valamivel az agyukat: vallással, avantgárd művészettel, sporttal, ezotériával, droggal, képzelt vagy valós betegséggel, szappanoperákkal, biokertészettel, politikával, karrier-hajhászással, politikával, pletykával, bevásárlással, klasszika-filológiával, különféle ideológiákkal, szexszel, zenével, okkultizmussal, divattal, bélyeggyűjtéssel, chateléssel s a többi s a többi tetszés szerint.

„De vajon a korlátlan szabadságot el tudnánk-e viselni?”, mélézok, de gyorsan elhessegetem a gondolatot.

Godzilla, a gépházban kuporogva, ismét elindítja a teherautót. Továbbssuhanunk.

– Nézzétek, repülő hattyúraj! – ujjong fel Lolita infantilis, megjátszott örömmel, noha mindhárman tudjuk, szilikonból és gumiból vannak.

Váratlanul megáll a jármű.

– Mi van? – veti oda a váll-lapos, örökké morcos Farkasember a kikászalódó Godzillának.

– Megérkeztünk. Ez a végcél.

Körbepillantok. Takaros utcácska, egysaroknyira a közeli diszkonttól, ahol egykor eszméletlenül sok pénzt hagytam már hajzselére, dezodorokra, filmekre, testápolókra, zenés CD-kre és a legkülönfélébb hülyeségekre.

Godzilla megpróbálja izzé-porrá zúzni a környező épületeket, de csak néhány repedést okoz, és itt-ott betöri az ablaküvegeket. Valamikor felhőkarcolókat tépett ki egyetlen rántással és fektetett le egymás mellé, akár a dominókockákat, egész városokat döntött porba farka egyetlen csapásával... Már ő sem a régi. Hiába, a közegváltás...

Lolita rágni kezdi a körmét. Tudom, hogy a teljesen lerobbant idegrendszere az oka, de nem szólok, had higgye, csupán kislányos, csintalan, kacérkodó-csábító játék, akár csak az ajakharapdálása. Azt is látom, hogy a tegnapi sminkje van még rajta, nem mosta le lefekvés előtt, csak reggel – valószínűleg üveges tekintettel bámulva a semmibe – rákent egy újabb, friss réteget. Ilyesmit régebben soha nem engedett meg magának. De hát a bűntudat akkor a legnagyobb, ha titkoljuk, ha pedig szétkürtöljük, csak szégyen és a kiközösítés következik. Azt hiszem, előbb-utóbb hamis identitást fog vásárolni, és eltűnik, de akárhova megy, ott is csak önmagába fog botlani, úgy látszik, ennyi idő még nem volt neki elég, hogy belássa. Pedig örökké élni fog, akár tetszik neki, akár nem, hiszen nem Nabokov találta ki, ősidők óta volt, van és lesz. Legfeljebb az óvodásokon töltheti

ki a bosszúját. Olyankor ő a megrontó, amit persze mindig újra és újra megbán. Megsimogatnám, de félreértené. Azt hinné, én is biztos valami speciális szolgáltatást akarok tőle, méghozzá ingyen, pedig mindketten hozzászoktunk már szinte mindenhez. Így inkább csöndben ülök, de a zenét továbbra sem kapcsolom ki, jobb, ha a színházlátogató hallgat. Sejttem, hogy ő sem tartozik sehová, még a legócskább lebujokból is kinéznek, nemhogy a város központi könyvtárának olvasóterméből, pedig konok, szívós kitartással oda is eljár, folyamatosan falva olyan könyveket, amelyekből egy kukkot sem ért. Azt hiszem, mindaddig folytatni fogja, míg össze nem roppan, Spiderman pedig valahol valószínűleg Baudelaire-t és De Quincey-t átkozza (Csáth már időközben kihullhatott a tudatából), Lautréamont-t és Burroughs-t pedig végképp, hisz már a fogai is kihullottak, műfogsort visel, hogy azt higgyék, még teljesen oké, még bírja. Baudelaire Albatrosza... hmm.

Godzilla megtört, kétségbeesett pillantást vet rám, hullőteste megvonnaglik, de csak egy pillanatra, aztán már ismét cool. – Pontosan ott vagyunk, ahonnan indultunk. Ez a végcél, a csúcstechnológiájú Uroborosz. Sehonnan sehová – szűri a fogai közt.

„Igaza van” – gondolom magamban. Rágyújtok, hátradőlök és behunyom a szemem. Jó lenne szerezni egy vörös papírrózsát, de azt is tudom, hogy képtelenség. Legfeljebb smaragdokat lophatok valakitől valakinek, mint a többiek.

„Vissza kell térnem valamelyik Marvel-, Jodorowsky- vagy Hugo Pratt-képregénybe, esetleg ismét Avalonba vagy Lothlórienbe” – fut át az agyamon. „Végső ideje.”

